

Ortega, Unamuno
D'Ors, Camus

5

CRITERION

ORTEGA, UNAMUNO, D'ORS, CAMUS

— JOSÉ ORTEGA Y GASSET, filòsof, assagista i escriptor, nasqué a Madrid en 1883 i es formà en la universitat de Marburg (Alemanya). Com a assagista publicà els 7 volums de *El Espectador*. Els seus escrits són: *Meditaciones del Quijote*, *La deshumanización del arte*; sobre temes polítics: *España invertebrada*, *La rebelión de las masas*, *El tema de nuestro tiempo*; sobre temes històrics: *La historia como sistema*. Exercí gran influència sobre la joventut intel·lectual des de la seva revista: «La Revista de Occidente» i la biblioteca que l'acompanya. Morí a Madrid en 1955.

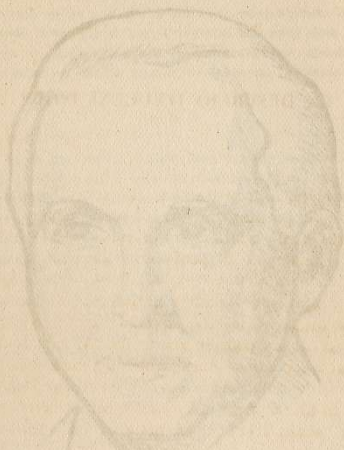
— MIGUEL DE UNAMUNO, escriptor i pensador basc. Nasqué a Bilbao en 1864. Professor de Salamanca, les seves principals obres són: *Del sentimiento trágico de la vida*, *La agonía del cristianismo*, ambdues a l'Índex; *La vida de don Quijote y Sancho*, *El Cristo de Velázquez*. Morí a Salamanca en 1936.

— EUGENI D'ORS (Xènius), filòsof i pensador. Nasqué a Barcelona en 1882. Formà la generació intel·lectual catalana de primers de segle, amb el seu «Glosari» i «La Ben Plantada». Professor de diverses universitats, publicà *Tres horas en el Museo del Prado*, *El Secreto de la Filosofía*, *Oceanografía del tedio*. Morí a Vilanova-La Geltrú en 1955.

— ALBERT CAMUS, literat i pensador algerí. Nasqué a Mondoví en 1913. És de la generació de la post-guerra de 1939. Les seves principals obres són: *L'homme révolté*, *La Peste*, *Le Mythe de Sisyphe*, *L'Étranger*. Morí d'accident automobilístic a la carretera de Lyon en el mes de febrer d'enguany.

A l'estudi d'aquests autors, l'ideologia dels quals és tan controvertida als nostres dies, precedeix un treball del pare BARTOMEU M. XIBERTA sobre «L'errada fonamental de la filosofia moderna».

III. D'ORS

1. La deserció d'Eugeni d'Ors
2. El «Glosari» de Xènius
3. Del fracaso como una de las bellas artes
4. El secret de la filosofia

LA DESERCIÓ D'EUGENI D'ORS

per Joan FUSTER

Entre el petit grup d'amics i de coneguts que s'arrisquen a llegir de tant en tant els meus papers, tinc una certa fama d'allò que en diríem «orsia». Els sembla que aquesta consideració la monopolitza gairebé en exclusiva, dins el nostre ambient cultural. Potser fins i tot el fet d'haver vingut aquesta nit a parlar-vos¹ d'Eugeni d'Ors, precisament jo, no té sinó aqueixa justificació... Bé: de coses molt pitjors podrien acusar-me. Al capdavant, a hores d'ara, ésser «orsia» fóra només un modestíssim pecat d'anacronisme, una tendra manera de passar l'estona sense pena ni glòria. Amb tot, sempre serà convenient puntualitzar, abans d'entrar en matèria, en quin malentès es basa el meu suposat orsianisme.

Si faig memòria, però, de tot el que porto escrit i publicat d'ençà que tinc ús de raó, trobo que no donaria més d'una vintena de pàgines de format corrent l'espai que hauré dedicat, per un motiu o altre, a l'obra i

1. Aquest text és el que em serví de base per a una conferència que vaig pronunciar a la «Casa de Montserrat», dins un cicle sobre la vida barcelonina de principis de segle, organitzat per la «Unió Escolania de Montserrat». El publico ara sense corregir-ne allò que en diríem l'estil oral ni la rapidesa de l'exposició.